

Intervju med Sofie Andersson, grundare av företaget Schvung. 2020-09-10

Intervjun genomfördes som en del av projektet "Digitala innovationer i skuggan av Corona". Intervjun gjordes via Skype och leddes av Tekniska museets intendent Peter Du Rietz.

Informantens företag Schvung hade utvecklat en teknik som möjliggjorde att en vanlig TV kunde användas som kommunikationskanal. Intervjun handlar om denna produkt, "TV utan gränser" (TUG).

Intervjun är transkriberad av Rappa tag och transkriptet är sedan redigerat av Peter Du Rietz.

I:	Intervjuare (Peter Du Rietz)
SA:	Sofie Andersson
[ohörbart]=	Hör inte flera ord eller mening/ar
?=	Hör inte enstaka ord
...=	Paus, avslutar inte meningen, blir avbruten
[utskriftskommentar]=	Rappa Tags kommentar
Gulmarkerat=	Kontrollera ord/mening

Transkript

I: Då tror jag vi kör nu faktiskt. Och då är det här en intervju med Sofie Andersson på Schvung och jag heter Peter Du Rietz, intendent på Tekniska museet, det är den 10 september, 2020, detta coronaår, det intervjun kommer att handla om och hur Schvung har arbetat med innovationer kring corona. Men kan du berätta litegrann om dig själv först?

SA: Det kan jag absolut. [Ohörbart] har ett företag som heter Schvung tillsammans med min partner Cissi Dahl. Vi befinner oss i Karlshamn, vilket är härligt, tycker jag... en positiv effekt av pandemin har varit att på något sätt så blir man ändå lite närmre med hjälp av digitala hjälpmedel nu, så det känns kul att sitta och prata med dig från Blekinge här nere. Men vi jobbar med sociala innovationer i Schvung och egentligen kan man väl säga att vi försöker lösa olika samhällsutmaningar på nya sätt där vi får så stora effekter som möjligt, alltså det blir vinster både för individer och samhällen.

I: Och vem är du, din bakgrund och företaget lite mer sådär.

SA: Ja. Nej men, ja, alltså jag är uppvuxen på bondgård från början och jag har en bakgrund... och jag vet att jag har lärt mig genom åren att när jag säger att jag inte ska göra saker, då råkar det bli så för att när jag var runt tjugofyra, tjugofem så sade jag såhär, jag vet i alla fall en sak i livet och det är att jag aldrig ska jobba med människor. Jag ska bli veterinär eller på något sätt ska jag jobba med djur, men absolut inte människor. Det har jag ju fått äta upp. Det enda jag gör är att jobba med människor just nu. Ja, men det ledde mig in på olika vägar och så blev det. Så jag är ödmjuk inför faktumet att när jag säger aldrig så slår det ju ofta fel. Jag har också haft en mamma som är företagare, som är en förebild, hon har alltid sagt åt mig att testa saker, så alltid... jamen testa Sofie, det kan inte gå mer än fel. Så det har jag alltid med mig och jag tror att där kommer min innovativa bakgrund, att jag vågar testa och jag älskar att starta nya saker.

I: Jaha. Har du någon särskild utbildning i bakgrunden som har riktat in dig åt det?

SA: Ja, det har jag också och som har fostrat mig, tror jag, därför att jag har gått en utbildning inom ledarskap och projektledning på en skola som heter Hyper Island och på Hyper Island så finns också en ganska specifik metodik som handlar om att jobba mycket i team tillsammans med andra, ta mycket eget ansvar men också jobba mycket med kreativitet och på den skolan så började jag jobba sedan också, så jag jobbade där i sju år och är det något ställe som är i konstant förändring så är det den skolan och jag tror inte jag fattade riktigt att jag älskade att jobba så mycket med förändring förrän jag slutade, därför att jag var i konstant förändring under den perioden i och med organisationsförändringar och sådär hela tiden. Men det var väldigt... jag tror det fostrade mig och det passade mig väldigt, väldigt, väldigt bra.

I: Slutade du för att grunda Schvung sedan eller...?

SA: Jag slutade faktiskt... jag startade upp en utbildning tillsammans med en kollega på Hyper Island som hette **Learning Designer and Facilitator** och så började jag som programansvarig för den utbildningen och dom gjorde ju så jädra coola grejer, jag tror där någonstans så fattade jag också... men vänta lite nu, jag vill ju göra dom här grejerna, alltså det är ju jättefint att utbilda människor men

jag vill göra det själv. Så då så... och plus att jag hade fått tvillingar ganska nyligen och kände att också vara i ett företag där det är konstant förändring så blir min tid väldigt väldigt uppbunden och den tiden jag hade då ville jag ju gärna också lägga mer på familjen. Så jag sade faktiskt upp mig utan att ha någon som helst plan, det gick på en vecka så valde jag, men nu... får jag in några tusen i månaden så klarar vi oss med hus och allting. Så att jag tog faktiskt några månader där jag valde att inte veta vad jag skulle göra för att se vilka dörrar det öppnade sig och jag valde att nätverka, min strategi var att nätverka med jättemycket människor, säga ja till allting, det behövde inte ge pengar men säga ja till olika uppdrag, jag blev ordförande för någon såhär... vi skulle ändra attityderna i Karlshamn mot det mer positiva och så var det en grupp där, så då tog jag det uppdraget. Jamen, det handlar ju mycket om att ge och jag tror att där hittade jag min roll mer som konsult och att jobba med organisationsförändringar. Men sedan så skulle vi också starta en ny skola så jag skickade en ansökan till yrkeshögskolan för att starta en spelutbildning i Karlshamn, också med lite metodiken från Hyper Island som är mycket självledarskap och teamarbete och sådär. Och så startade jag ett bolag till och fick inte utbildningen men jag satt där med ett bolag och då tänkte jag, ja vad ska jag göra nu, och Cissi och jag hade jobbat lite tillsammans och så vet jag det var precis vid jul, nära jul, och så satt jag med det här företaget och jag hade klickat så fint med Cissi så jag frågade chans på henne, jag tog henne liksom till en ?, vi jobbar ju så fint tillsammans och jag har det här bolaget och vi skulle ju faktiskt kunna göra mer skillnad, först var det bara i Karlshamn som vi hade vårt fokus, vi skulle kunna göra stor skillnad i Karlshamn och så frågade jag, vill du gå in i det här företaget med mig. Ja, det vill jag, sade hon, och det var så... det fanns... två gånger i mitt liv, jag har två partners.

I: Vad inspirerande, jätteinspirerande. Men nu er innovation, berätta, berätta om den.

SA: Jamen, vår innovation som har uppstått som ett resultat, det är ett barn av pandemin, kan man säga, kallar vi TV utan gränser idag och bara för bakgrunden då så har vi senaste åren jobbat mycket med äldre, alltså sociala innovationer där vi har med hjälp av hemtjänsten sökt upp människor som är riktigt ensamma, som lever ensamma eller på något sätt känner sig ensamma och sedan har vi anställt långtidsarbetsökande personer eller människor långt från arbetsmarknaden, gett dom en utbildning, tränat upp dom och sedan har dom gett social tid eller sällskap till dom här ensamma personerna. Och det har varit så fantastiskt givande, människor har kommit in på arbetsmarknaden och dom äldre har mått så mycket bättre, dom har nästan fått liksom som... alltså barn/föräldrelationer, det har varit otroligt givande att se dom relationerna växa fram. Och mitt i det här arbetet så händer ju... då kom en pandemi och drabbar oss alla och vi blev drabbade både ur företagsperspektiv, att vi hade jättemycket uppdrag som försvann, såklart jättemycket pengar som flaxade iväg liksom, och vi hade alla dom här äldre framför allt som 1 april blev egentligen inlåsta och vi hade ju en del människor som vi jobbade med som vi visste... alltså vi vet inte, kommer han att överleva det här, för vissa är så otroligt sociala och beroende av att få mycket stimulans. Så det var ett orosmoment tillsammans med hela företagssituationen. Och så har vi ju varit på mycket inspirationer här och där och vi är duktiga på att nätverka, så hade jag sett en kvinna och ett företag som hade tagit fram som en TV, en gammal TV med en vridknapp bara för att det skulle passa liksom anatomin när man blir äldre och man skulle känna igen sig, och jag tyckte den var så himla smart, att den där TV:n var uppkopplad och att man kunde liksom på så vis träffa sina anhöriga till exempel. Men sedan vet jag ju också med äldre att det är svårt med ny teknik, det spelar ingen roll hur enkelt det är därför att det blir som ett intrång i hemmet för många och nu pratar jag speciellt alltså om

äldre, äldre människor, åttio, åttiofem, nittio, alltså många är digitalt kompetenta som är i den målgruppen och speciellt från sjuttio, men det finns dom som absolut inte är det och vi såg också i början på pandemin jättemånga fina initiativ men som dock innebar att man behövde volontärer som hjälpte till med Ipads eller man behövde kanske till och med personal, extra personal som skulle hjälpa till med plattor eller sådär därför att dom äldre då skulle komma i kontakt med anhöriga. Men det måste gå att lösa på ett bättre sätt, så då i skogen med min hund så tänkte jag, men vad fanken, kan man inte bara koppla upp TV:n, kan man inte... vi måste väl kunna hitta ett sätt där äldre utan någon som helst teknikvana ska kunna få komma i kontakt med sin omgivning. Och då har jag liksom den mänskliga delen i den här innovationen, vi behöver koppla upp TV:n men jag har ingen som helst liksom koll på... jamen lite koll har jag väl med internet men inte så stor koll, är det liksom möjligt rent tekniskt. Så då anlidade vi och vi sökte medel från Region Blekinge och fick litegrann för att kunna utveckla en prototyp och titta på hur det var möjligt och då anlidade vi Okatima, ett företag som jobbar med soc tech eller social tech i Ronneby som är jätte... vi connectar bra i värderingar och annat, men där dom faktiskt har kunnat hitta att, ja det är möjligt att... så länge du har en TV hemma så kan vi koppla upp TV:n mot internet och på så vis connecta eller sammanföra den äldre där hemma som sitter framför TV:n, med omvärlden, i form av ett videosamtal eller dela bilder såhär.

I: Okatima, var det ett företag ni hade kontakt med sedan tidigare eller var det en ny...?

SA: Okatima och speciellt grundaren av Okatima, Magnus Göransson, tidigare, vi har jobbat med honom när det har handlat om ungdomar. Han har jobbat mycket med programmering för personer med funktionsnedsättningar till exempel, jätteinspirerande tillvägagångssätt. Han skapar spel för att få människor att gilla skolan igen och, jamen han har jättemycket häftiga grejer på gång och sedan så nu är det ett helt team som jobbar med, alltså egentligen soc tech, alltså hur får vi människor mer integrerade med hjälp av teknik och inte nödvändigtvis att det är den häftiga tekniken som ska stå i centrum utan det är alltid människan i centrum. Så det passar oss så himla fint.

I: Så hur funkar den här innovationen då, jag tänker, en TV, det känns som att krävs lite tillbehör där för att få allting att funka.

SA: Jomen det behövs det ju absolut. Man behöver ju till exempel en kamera och man behöver en mikrofon, så när den här innovationen är helt framtagen så kommer det vara så att man pluggar in den här TV utan gränser i TV:n och så kommer det till en mikrofon och en högtalare som man sätter på, på sin TV då helt enkelt, på ett väldigt enkelt sätt och till och med, ja man ska verkligen bara plugga in den och sätta fast den, sedan ska det funka. Men då kopplar man upp den, man behöver ju också koppla upp den till internet, antingen via wifi eller så har man någon sådan här puck, 5G-, 4G-puck som man kan använda då, så man inte måste ha wifi, då når vi ju också fler människor som kanske inte har... det är inte alla som har wifi hemma, utan då kan vi nå fler också via dom här 4G-lösningarna. Och sedan så egentligen, när du har det där installerat på TV:n och pluggat in den och har internet, då kan jag kontakta dig, så länge du har din TV på stand-by-läge, så kan till och med jag starta din TV, men jag kan aldrig starta din TV utan att du har godkänt mig som användare, alltså vi måste ju tänka på säkerhet också. När vi sätter in en kamera i någons hem så måste man ju vara helt trygg med att man vet vem det är som kontaktar en, verkligen, så det är en jättestor del som vi jobbar mycket med.

I: Men är det alltså som en telefon och sedan ringer upp TV:n och sedan den som har den här TV:n väljer att svara eller inte, eller poppar det upp helt plötsligt att, nu är jag här?

SA: Ja, vi har sagt att... ja det ska kunna poppa upp men man ska också kunna välja att inte bli kontaktad. Man behöver inte en telefon, faktiskt i första skedet så trodde vi att vi skulle behöva en telefon med i hela allt, men nu har Okatima tittat på en lösning där vi inte behöver en... alltså den äldre behöver inte prata i telefon, sedan behöver ju jag å andra sidan i och för sig ha en dator som vi sitter, du och jag sitter, eller jag behöver en telefon för att kunna styra vad jag ska visa den äldre då, helt enkelt.

I: Kan den äldre som har den där TV:n också ringa upp sina anhöriga genom TV:n?

SA: Nu skulle vi haft Magnus på plats här.

I: Okej.

SA: Nej, den äldre kommer inte kunna, eftersom den äldre bara har TV:n och ingen... nödvändigtvis en telefon med en app, så kommer den äldre i så fall behöva ringa till mig och säga, du nu kan vi väl prata via TV:n, så ser det ut idag. Sedan är det möjligt att vi kan hitta lösningar, alltså tekniska lösningar på hur jag som äldre kan kontakta någon också, på ett enkelt sätt, via TV:n.

I: Ja, okej. Har era tankar och idéer kring den här innovationen förändrats under liksom utvecklingens gång så att säga och på vilket sätt i så fall?

SA: Ja, det har det, dels ur den tekniska aspekten, som jag sade, så har vi ju insett faktiskt att vi kan göra mer än vad vi initialt trodde, men också ur ett användarperspektiv så har det vuxit från att det här är ett sällskap och vi skapar en frihet för dom äldre, vi skapar gemenskap för dom äldre, så har vi också sett att det offentliga, alltså kommuner till exempel, hemtjänsten, skulle kunna ha väldigt stor nytta av att använda sig av TV utan gränser. Därför man skulle faktiskt kunna göra vissa samtal, och jag menar inte att man ska göra alla besök över TV:n för vi behöver det fysiska också, men man skulle kunna göra vissa checkar, hur man mår idag, titta in lite oftare än vad man kanske gör vanligtvis, så man skulle kunna ha en ökad tillgänglighet samtidigt som man då skulle kunna ha en besparing i resor till exempel. Vi hade ju faktiskt också under corona nu kunnat göra att man även med milda förkylningssymtom hade kunnat jobba hemifrån via sin dator eller sin telefon, det klart att man inte ska jobba när man är sjuk, men du förstår, det öppnar upp att träffa dom äldre även för offentliga aktörer. Så att vi ser ju att det här också kan skapa en trygghet, att veta att vården eller min hemtjänst till exempel är väldigt nära mig.

I: Har ni haft något samarbete med Optilog, om du känner till vilka det är.

SA: Nej, det har vi inte haft.

I: Nej, okej, för dom arbetar mycket med självgenererande hälsodata som äldre kan själv... dom har olika mätinstrument och sådant hemma och så kommer det in på en log då via trådlös överföring och så. Och dom har sagt att coronapandemin har inneburit att dom börjat arbeta mycket mer med video och så, videokontakt på det viset som du beskriver litegrann här.

SA: Jag kan se att sådana... för vi pratade faktiskt med ett CGI i Karlskrona som jobbar med ungefär... dom jobbar med hjärtpatienter, alltså thoraxpatienter, där man kan samla in data via en våg, via blodtryck och så vidare och då ska man ju använda deras idé då, precis, man kan använda en surfplatta. Det vi ser där den här innovationen skulle kunna bidra till... alltså när man kan bygga två innovationer på varandra, det är ju att dom som inte kan hantera en surfplatta för att få in den här datan, där hade ju ett sådant här verktyg kunnat hjälpa dom att få in datan. Sätt dig nu framför TV:n, så tar du blodtrycket och så är den uppkopplad via då Optilogg eller CGI:s lösning. Så att det här kan ju vara ett hjälpmedel att nå fler.

I: Ja, verkligen. Du nämnde Okatima, har du några fler samarbetspartners, underleverantörer och så i det här projektet?

SA: Vi jobbar tillsammans med Karlshamns kommun också och det är för att vi behöver få reda på vad personalen kan se för användningsmöjligheter, vi jobbar också med Karlshamns kommuns IT-ansvarige för att veta till exempel sådana här saker som hur man kommer in hos äldre, om det är via taggar eller via mobilen, därför att vi behöver ju ha ett system som pratar med kommunens system vid inlogningar och annat till exempel. Så Karlshamns kommun bidrar både med information, men också med faktiskt både personal och äldre som vi testar på. I övrigt så har vi inga mer samarbeten idag men kan se att det finns ju väldigt mycket där ute där TV utan gränser skulle kunna byggas på, på andra lösningar.

I: Har det uppstått några särskilda sådana här hinder eller missöden, någonting som har sinkat processen så att säga?

SA: Idag, inte än har det, det, men vi vet i och med att vi har jobbat med offentliga aktörer innan, så vet vi att svårigheten, alltså den här idén, det är väldigt många som älskar idén och prototypen, sedan handlar det ju om att få det så långt att det blir en upphandlingsbar produkt och här ser ju vi att här har vi väldigt stora utmaningar framöver att se till att produkten blir så pass... alltså så pass eftertraktansvärd att man faktiskt väljer att gå vidare till ett upphandlingsförfarande. Och det är ju inte bara vi som står inför den utmaningen. Vi ser också utmaningar i att inte alla, långt ifrån alla kommuner, men många har inte alltså innovationskapital, kan man säga. Det är också utmaningar och ett hinder som vi ser framför oss, att mycket av det här kapitalet man har är liksom låst i att betala personalen, alltså det är dom alla fasta kostnader man har, men det finns inte ett kapital att göra nya investeringar och då riskerar man ju att hamna efter på innovationsfronten. Så det ser vi verkligen som... det är ju inte bara kopplat till den här innovationen, men att det är ett arbete som jag tror innovatörer som vänder sig till det offentliga behöver jobba med framöver, att hjälpa kommuner och det offentliga att investera i sådana här innovationsfonder eller sociala innovationsfonder.

I: Tror du det kan uppstå problem kring frågor om integritet och sådant också, jag tänker särskilt på när man samarbetar med det offentliga så att säga?

SA: Absolut. Och där skulle jag säga, där är det jätteviktigt för oss att hela tiden ha ett nära samarbete med det offentliga så att vi anpassar, vi bygger in säkerheten från början. Därför annars kommer det inte vara attraktivt för någon, det är ju väldigt viktigt, måste jag säga också, alltså framför allt att vi ska värna om... har man lite kompetens om det digitala så måste säkerheten vara

jättehög. Det är inte bra att min mormor blir upprörd av en telefonförsäljare eller någon som hon inte känner sig som helt plötsligt befinner sig i hennes vardagsrum och så vidare. Eller att en personal slutar och fortfarande kan logga in till exempel, utan det där måste vara inbyggt från början och det måste jag säga, det har vi faktiskt gjort bra i och med vår nära kontakt nu med kommunen och att ha med det redan i prototypstadiet här.

I: Okej. Kan du berätta någonting mer om det, just hur ni har arbetat med dom frågorna?

SA: Med integritetsfrågor? Till exempel har vi vid ett... man behöver ha ett inlogg, det jobbar vi på just nu och det är det vi håller på att synka med kommunen för vår initiala idé var att man skulle logga in med ett Bank-id, men då blir ju det personligt så till exempel för vården så blir ju det väldigt klurigt, att man behöver ha väldigt många Bank-id kopplade då till någons liksom TV utan gräns-pryl, där bak på TV:n, utan då måste vi titta på, hur säkerställer kommunen att dom som är på plats har rätt identitet och har tillgång till exempel till någons hem, samma person som har tillgång till ditt hem skulle ju rimligtvis också kunna ha tillgång till din TV. Så dom frågorna försöker vi lösa och då vet vi att det ser olika ut för olika offentliga aktörer, så att här kommer vi också behöva jobba på olika sätt beroende på vart vi vänder oss.

I: Vi pratade ju tidigare, då berättade du att ni skulle prova det här systemet nu under hösten, kan du berätta någonting mer om det arbetet?

SA: Ja. Nu kommer vi prova, det är inte helt utvecklat än, det är en ganska stor utveckling framför oss att göra med TV utan gränser, men för att säkerställa att dels dom äldre tycker att, jamen det här kan vi använda, det här känns bra, jag förstår vad det är, så behöver vi testa den målgruppen, men vi behöver också testa anhöriga, hur känns det då att sitta på andra änden och se min anhörige på telefonen till exempel och hur känns det för hemtjänstpersonal, men framför allt vilka funktioner ser man att man behöver. Så under hösten så kommer vi med den prototypen vi har kunna nu testa på ett väldigt enkelt sätt men där vi egentligen, ja placerar en person framför en TV, sedan går vi ut ur rummet och så kommer vi sända på ett sådant sätt som slutprodukten kommer kunna göra och så har vi olika utvärderingsprotokoll som vi gör och genomför och sedan levererar till vår leverantör då, Okatima i det här fallet som... Så det ska bli jättespännande. Det finns ju dom som är upplevelse-junkies eller adrenalin-kicks-junkies, vi går ju igång på för att få se det här, när det glittrar till i ögonen, wow, här är det någonting som kan hjälpa mig att, jamen skapa den där glädjen, att skapa happily-ever-after-moments för människor och ja, det ska bli riktigt roligt att ut och testa prototypen nu alltså.

I: Mm. Och kommer det att vara i Karlshamns kommun eller kommer det vara över ett större område?

SA: Initialt kommer det att vara i Karlshamn men drömläget är ju faktiskt också... nu bor vi ju i södra Sverige, men att testa uppe i norra Sverige, därför är det någonstans också som jag tänker att vi kan också spara på miljön så är det ju norra Sverige där det är långt mellan hushållen och man är ganska isolerad, så när vi har kommit en bit längre så hade vi velat testa i fler kommuner med andra sorters utmaningar också, inte bara ensamhet utan det finns ju fler vinster att göra.

I: Ja. Så hur ser tidplanen ut nu då, framöver?

SA: Ja, tidplanen är att under hösten så testar vi, sedan är utmaningen att... eller egentligen, jag vet inte om det är någon utmaning, men vi behöver hitta mer kapital, det är ju det stora sedan, och om det är via investerare och affärsänglar, skulle ju kunna vara en väg för oss att gå, men det skulle också kunna vara via olika innovationsinstanser, till exempel Vinnova, där man kan söka medel.

I: Hur har ni finansierat såhär långt?

SA: Såhär långt så har vi gått in med eget kapital, en stor del, men också via Region Blekinge där vi har fått en mindre peng för att göra den här första prototypen nu då att testa. Men sedan kommer vi kunna jobba lite vidare själva såklart, men vi kommer behöva finansiering framöver. Men jag tycker att vi har ett fint innovationssystem i Sverige, vi som har jobbat med sociala innovationer, där är det svårt att få pengar, alltså det blir ofta projektbaserade saker, men när vi jobbar med en social innovation som har en teknisk lösning så öppnas helt plötsligt andra möjligheter för oss också vad det gäller kapital, att det är många som är intresserade av att investera i tekniska lösningar. Så det är vårt stora arbete framöver nu, att både hitta... alltså ja aktörer som är villiga att köpa och kunna påvisa att här finns det en marknad och sedan så vidare hitta kapital för att utveckla hela produkten då, såvida vi märker nu att det här verkligen är... vi ska ju inte göra något som ingen vill ha utan nu är det viktigt att dom här äldre tycker att den här prototypen som vi testar nu är någonting som man är nyfiken på och vill fortsätta och skulle faktiskt vilja köpa eller investera i, men också det offentliga här.

I: Och vilka effekter tror ni att er innovation kommer att ge?

SA: Den absolut första effekten är att vi skapar en gemensam känsla av samhörighet för äldre, det är den omedelbara effekten, men vi skapar också en trygghet för den äldre, att veta att det finns någon väldigt, väldigt nära mig och kanske mer kontinuerligt än tidigare. Och vi skapar en frihet, att jag måste inte vänta på att någon ska hjälpa mig med tekniken utan den finns här i mitt vardagsrum. Så det är liksom fokus på den äldre och det känns ju, med tanke på den enorma utmaningen vi har med ofrivillig ensamhet, så kan vi göra stor skillnad där. Men vi kan också göra skillnad för det offentliga, för kommuner, för hemtjänst, för boenden, därför att det blir ju faktiskt en effektivitet i, vad ska man säga, i leveransen av till exempel hemtjänst, så kan jag göra det mer effektivt och vår förhoppning är ju att man då kan frigöra mer tid för faktiskt personliga möten. Det vi inte vill, det är att tekniken ska ersätta det fysiska för det behövs lika mycket av båda två, det här är ett komplement till det andra. Men det är ju också kittlande att tänka att vi kan skapa social hållbarhet till dom äldre till exempel, vi kan skapa ekonomisk hållbarhet till kommuner och regioner och vi kan skapa ekologisk hållbarhet genom att vi minskar resandet. Så liksom i den här innovationen på plats, som är faktiskt alla tre hållbarhetsaspekterna, det känns väldigt kul.

I: Ja, det är fantastiskt. Kan ni se några andra tillämpningar än dom som vi har pratat om just nu, på sikt menar jag.

SA: Vad sade du.

I: På sikt, kan ni se andra tillämpningar av TV utan gränser än just det som vi har pratat om nu med äldre och hemtjänst och vård?

SA: Det jag tänker på direkt när du frågar är ju såklart andra målgrupper, att det är ju inte bara äldre som har en utmaning med det digitala. Men jag kan också se att man skulle kunna applicera tekniken i till exempel skolor, i hemmen, nu har vi ju mycket distansundervisning, vad händer om man kan vara uppkopplade via TV:n där och TV-rummet. Alltså jag tror att det finns många och jag tror det här som du har varit inne på också, att koppla på den här, den kan vara som en ensam innovation men jag tror att tillsammans med andra innovationer så kan vi nå många, många, många fler. Och där kan man prata om säkerhet, då kan man prata om säkerhets... vad heter det, securitybolag och annat, vad finns det man kan skapa där till exempel. Det skulle ju kunna vara väldigt intressant för säkerhetsbolagen, att kunna då komma i kontakt med människor som man normalt inte kommer i kontakt med utan att knacka dörr.

I: Det tror jag säkert, olika larmföretag och sådant där, dom har ju redan idag ofta en kamera hemma hos folk så dom kollar om ett larm går och det här kan ju bli ytterligare möjligheter.

SA: Ja, precis, ja. Och jag tror inte vi ens har liksom... det här kommer dyka upp fler möjligheter, tror jag, för oss framöver och där är det viktigt för oss att nätverka, prata med olika människor, olika branscher för att få en ännu större förståelse för var vi skulle kunna jacka in och passa.

I: Jag tänker lite tekniska frågor, hur bekväm känner du dig med dom tekniska frågorna? Jag tänker om det är någon särskild programvara eller programmering som ni har använt er av.

SA: Alltså, programmering kan jag inte. Jag vet att Okatima i så stor utsträckning som möjligt använder sig av alltså öppen programvara där man egentligen... och det handlar väl egentligen om demokrati och tillgänglighet, att bygga på öppna system redan. Men jag vet också att dom tittar mycket på säkerhet och att gänget i Okatima så ingår ju också människor från universitet och högskola just för att titta på olika säkerhetssystem och så vidare. Men jag kan inte säga vilken programmering, jag vet också att man använder sig av liksom tekniken som är, alltså hårdvaran, så om mjukvaran är open source så är hårdvaran ju också en redan befintlig teknik nu i första stadiet, vilket också är väldigt... jamen man kan egentligen säga, utan att dom har lagt speciellt mycket pengar på vare sig hårdvara eller mjukvara så har dom kunnat ta fram den här innovationen och det är ju ganska inspirerande också, tycker jag, att det behöver inte alltid kosta jättemycket pengar i det här läget att ta fram något utan det kan alla göra, alla med en idé och teknikkunskap såklart, skulle kunna skapa något sådant här. Det är häftigt.

I: Jag tänker den här kameran och mikrofonen som man installerar då till TV:n, är det någon egen liten låda som både har kamera och mikrofon som du ställer bredvid eller på eller hänger man den på eller...

SA: Idag i prototypstadiet är det inte det utan då tittar man på en kamera som kan ge ganska bred vinkel, man tittar på en mikrofon som kan fånga upp ljud i ett ganska stort utrymme. Det blir ju också en utmaning som vi behöver hantera liksom. Det behöver vara bra grejer men ändå inte för dyrt. Men i den slutgiltiga versioner så ska det vara som en låda, kan man säga, en liten låda som man sätter fast på TV:n där hårdvaran finns tillsammans med mikrofonen och kameran.

I: Det är litegrann ungefär som den här, vad heter den, Microsoft hade någon spelgrej som kunde se ens rörelser och som hade kamera och lite allt möjligt sådant där, avlång grej. Kommer du ihåg vad det hette.

SA: Nej, det vet jag inte. Alltså min sambo är spelutvecklare och sådär, så jag får skämmas lite när jag inte vet sådana grejer, men ja.

I: Jag borde skämmas, jag är producent för Dataspelsutställningen, en av producenterna som hjälper till. Ja. Jag tycker det här projektet låter superinspirerande, jättekul och spännande. Har du någonting mer att tillägga innan vi börjar avrunda?

SA: Jamen jag kanske bara skulle vilja tillägga att en annan effekt som jag inte har nämnt ännu, det är ju faktiskt det som handlar om infrastruktur och bredbandsutbyggnad och så vidare, att ja, det hade ju varit riktigt coolt om det här projektet eller den här produkten hade bidragit till att vi måste se till att människor faktiskt har en möjlighet att vara uppkopplade därför att annars så blir du utanför, då spelar det ingen roll vad vi hittar på för innovationer, om inte the basic needs är täckta, så då kommer vi inte komma längre. Så det är utbyggnad av infrastruktur är ytterligare en del vi vill påverka och vad jag tycker känns extra lustfyllt och egentligen har jag redan sagt det, men det är att vi har liksom kört på, vi skapar en massa tekniska innovationer som är coola och, jamen det är nya iPhones och det är nya verktyg såhär och vi tänker att nu, om alla bara lär sig det här så blir det bra. Men att utgångspunkten i det här projektet, vilket gör mig så himla glad och då glittrar det i mina ögon, det är att vi backar bandet lite så att alla kan få vara med, att backa... det här ju... nu pratar vi om en TV som är uppkopplad, det kanske inte är det som är i mest framkant, men det skapar förutsättningar för att alla ska få vara med. Och det tycker jag känns viktigt, att vi anpassar det efter dom.

I: Det var fina slutord. Jag önskar stor lycka till och att vi hörs framöver när vi vet lite mer också.

SA: Ja. Tack så mycket. Du, jag har en fråga som inte hör till den här intervjun.

I: Ja, jag stänger ner här först då.

SLUT

/awe

Redigerad av Peter Du Rietz